

Ս Թ ա փ ու մ

— 00 —

Այնպէ՛ս անուշ է յուսալ՝ չըյուսալով միասին,
 Ու ըսթափումը յետոյ այնպէ՛ս դառն է ու տըխուր ...
 Կ'ըսես՝ քերե՛ւըս կրնայ անոր յստակ, գով հոգին
 Գէմըդ բացուիլ, ընծայուիլ քու ծարաւիդ իբրեւ ջուր ...

Եւ կը գիտնաս՝ օ՛հ յանկարծ, այդ յոյսի մէկ վայրկեանէն
 Աստղերու պէս բորբոքած, հաւատայրած քու պահուդ՝
 Թէ ո՛չ բընաւ, ո՛չ երբեք, յաւիտեան ո՛չ, ո՛չ արդէն ...
 Ու կ'իյնաս վար՝ հոգիիդ մէջ աւելի հիմա մութ ...

Յուսա՛լ ... ի՞նչպէս յուսացիր՝ կը հարցընես ինքզինքիդ
 Ու ցնծութիւնդ երէկի կ'ընես աղբիւր հեծութեան,
 Կը ծեծես սիրտդ՝ որ եղաւ այնքա՛ն յիմար, միամիտ ...

Մեռնիլ, մեռնի՛լ կ'ուզես ա՛լ... Ու քո՛ղ մարդիկ չըգիտնան
 Կ'ըսես՝ պատճառը մահուանդ, ու միայն ա՛ն գիտնայ քո՛ղ՝
 Թէ եղաւ մէկը այստեղ քաղցրութենէ՛ն իր մեռնող ... :

1930

ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷԵԱՆ